

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně **Torilis s.r.o.**, se sídlem Osadní 869/32, Praha 7, zast. Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Pavelčákova 441/14, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, čj. 23943/22/5300-22443-712892, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2023, čj. 14 Af 16/2022-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podstatou nyní projednávané věci je otázka, zda se žalobkyni podařilo vůči daňovým orgánům prokázat, že přijala plnění od PUR House Systems s.r.o. (nyní v likvidaci – pozn. NSS) (dále „PUR“) pro účely odpočtu daně z přidané hodnoty.

[2] Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále „správce daně“) zahájil dne 16. 7. 2019 daňovou kontrolu žalobkyně za zdaňovací období listopad 2017. Sporným plněním byla projekční činnost na třech objektech, konkrétně se jednalo o „projekční činnost, návrh projektu Major, Prezident a Loop“. Správce daně posuzoval, zda k tomuto plnění vůbec došlo a zda jej poskytl plátce DPH uvedený na předložených daňových dokladech. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně nedoložila takové důkazní prostředky, kterými by jednoznačně prokázala, že deklarovaná plnění přijala v deklarovaném rozsahu, čase, deklarovaným

způsobem a od deklarovaného dodavatele. Přestože žalobkyně předložila daňové doklady a splnila tím formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně, nebylo v průběhu řízení prokázáno, že údaje uvedené v daňových dokladech odpovídají skutečnosti. Správce daně vydal dne 25. 8. 2020 dodatečný platební výměr, čj. 6780472/20/2007-50524-111244, kterým jí za výše uvedené zdaňovací období doměřil daň ve výši 95 550 Kč a současně uložil povinnost uhradit penále ve výši 19 110 Kč.

[3] Žalobkyně v odvolacím řízení předložila nové důkazy, avšak ani ty nerozptýlily pochybnosti žalovaného. Žalovaný spatřoval základní pochybnosti ve vyjádření jednatele žalobkyně a ve výpovědi jednatele společnosti PUR. Jednatel žalobkyně neznal podstatné informace o dokumentech, které předložila sama žalobkyně, ani další základní skutečnosti. Výpověď jednatele společnosti PUR byla v mnoha ohledech neurčitá. Nevěděl, kolikrát bylo jednáno s žalobkyní, nepamatoval si podrobnosti k projektům, odmítl identifikovat svého dodavatele, nebo neznal autora návrhů uvedeného na dokumentaci staveb. Další pochyby vyvstaly přímo o společnosti PUR, která nevykazovala žádné zaměstnance, provozovny, ani hmotný majetek, nepodávala ani přiznání k dani z příjmu právnických osob. Z evidence pro účely DPH pak vyplývá, že v rozhodném období přijala zdanitelná plnění pouze od společnosti Golden Mulberry s. r. o. (nyní již vymazána z obchodního rejstříku – pozn. NSS), která částkou i předmětem odpovídají kontrolovaným zdanitelným plněním poskytnutým PUR žalobkyni. Nedůvěryhodně se žalovanému jevila také společnost Golden Mulberry s. r. o., neboť nebylo zjištěno skutečné sídlo, společnost neměla provozovnu, doručovací adresu ani žádnou plnou moc či pověření, jednatel společnosti Golden Mulberry s. r. o. nedisponoval přístupem do datové schránky a ani mu nebylo známo, kdo ji obsluhuje. Žalovaný proto v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil.

[4] Městský soud v Praze výše uvedeným rozsudkem žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. Upozornil na to, že pro uznání nároku na odpočet DPH nejsou rozhodující pouze formální náležitosti předložených, řádných účetních dokladů, ale i faktický stav, tedy přijetí zdanitelného plnění od jiného plátce daně. Připomněl, že správce daně nemůže po daňovém subjektu požadovat takový důkazní standard, který bude nemožné splnit, naopak musí rozumně nastavit míru jistoty (pravděpodobnosti) nutnou k tomu, aby daňový subjekt své důkazní břemeno unesl. Dospěl však závěru, že finanční orgány z těchto mezí nevybočily. V této souvislosti uvedl, že se žalovaný vypořádal s každým žalobkyní předloženým důkazem a přesvědčivě vysvětlil, proč mu nedostačují k odstranění pochybností. Žalovaný taktéž vysvětlil, z jakého důvodu pochybnosti přetrvávají i po dodání dalších důkazů žalobkyně. Žalovaný se nezaměřoval pouze na drobné pochybnosti či dílčí detaily, ale upozornil na vážné nesrovnalosti v tvrzeních žalobkyně o průběhu obchodu. Ve vyjádření jednatele žalobkyně se nejednalo pouze o drobné nepřesnosti, neboť jednatel nedokázal uvést téměř nic konkrétnějšího o obchodním případě, který výrazně vybočoval z rámce běžné obchodní činnosti žalobkyně. Ekonomickou činností žalobkyně byly zejména virtuální prohlídky pro Google, programátorské práce, maloobchod a velkoobchod nebo také služby v informačních technologiích. Svědecká výpověď jednatele PUR působila nevěrohodně a neurčitě. Svědek například tvrdil, že předmětem plnění bylo pouze pořízení studií, tedy vizualizace stavby. Na daňových dokladech je však uvedeno, že předmětem plnění byly návrhy projektu. Dokumentace předložená žalobkyní je projektem, nikoliv pouhou studií, či vizualizacemi. Městský soud proto dospěl k závěru, že nebyly rozptýleny pochybnosti o

pokračování

průběhu obchodu, a že tak žalobkyně neunesla břemeno tvrzení, že přijala plnění od společnosti PUR, jak deklarovala.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítla, že je rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek odůvodnění, neboť městský soud ani přes námitky stěžovatelky nepodrobil přezkumu závěry žalovaného ohledně toho, že prokázala svá daňová tvrzení.

[6] Dále stěžovatelka namítla, že se soud v napadeném rozsudku nezabýval otázkou, zda důkazní břemeno unesla, ale pouze posuzoval otázku vyvracení pochybností správce daně ohledně jí předložených dokladů. Stěžovatelka rovněž upozornila na to, že správcem daně prokázaná existence pochybností o daňových tvrzení je teprve předpokladem ke vzniku důkazního břemene stěžovatelky prokázat svá daňová tvrzení. Pokud správci daně vznikly pochybnosti, může je stěžovatelka vyvracet a v případě úspěchu již pak nemusí prokazovat svá daňová tvrzení. Nejedná se ale o povinnost stěžovatelky, neboť poplatník není povinen tyto pochybnosti vyvracet, ale postačí mu unést důkazní břemeno k prokázání svých daňových tvrzení.

[7] Stěžovatelka zdůraznila, že soud nijak neodlišuje vyvracení pochybností správce daně a prokazování daňových tvrzení poplatníkem a rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Dále stěžovatelka uvedla, že řádné posouzení správnosti hodnocení důkazů, které provedl žalovaný, v rozsudku chybí.

[8] Stěžovatelka zopakovala, že již předložila důkazy, které prokazující její daňová tvrzení, měly by to být zejména rámcová smlouva, projektová dokumentace, pokladní knihy, daňové doklady, potvrzení o zaplacení ujednaných cen nebo daňová přiznání několika subjektů. Tyto důkazy dle stěžovatelky tvoří jasný a ucelený řetězec důkazů, který prokazuje, kdo předmět plnění vyhotovil, kdo jej nakoupil a za jakou cenu. Na důkazní komplex nemají vliv ani drobné nepřesnosti vyplývající například ze svědeckých výpovědí. Konstrukce žalovaného naopak postrádá vnitřní logiku a abscentuje v ní vnitřní provázanost.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nepokládal rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný. V této souvislosti uvedl, že i přesto, že je jeho odůvodnění spíše úsporné, nelze jej považovat za nepřezkoumatelné. Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu aproboval zjištění žalovaného a ztotožnil se s odůvodněním jeho rozhodnutí, na které odkázal. V souladu s tímto postojem odmítl hlavní argumentační linii stěžovatelky. K námitce, kterou je zpochybňováno posouzení důkazního břemene uvedl, že povinnost daňového tvrzení vyplývá daňovým subjektům přímo ze zákona, vzniknou-li o něm správci daně důvodné pochybnosti, je opět na daňovém subjektu, aby pochybnosti rozptýlil a fakticitu svých tvrzení prokázal, tomu však stěžovatelka nedostála. K poslednímu okruhu kasačních námitek žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby je shledal nepřijatelnými, jelikož stěžovatelka pouze opakovala žalobní argumentaci, bez věcné polemiky s městským soudem. Pokud se Nejvyšší správní soud námitkami zabývat bude, uvedl, že stěžovatelkou uvedené listiny nemají důkazní potenci k tomu prokázat, že k předmětnému zdanitelnému plnění skutečně došlo a připomněl řadu trhlin a rozporů v nich.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka nejprve uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, kterou spatřuje v tom, že se soud nezabýval jejími žalobními námitkami a pouze odkázal na závěry žalovaného. Stěžovatelka má pravdu v tom, že městský soud v napadeném rozsudku na rozhodnutí žalovaného skutečně odkazuje, je totiž zjevné, že se s jeho závěry plně ztotožnil. Nepřezkoumatelný by rozsudek byl v tom případě, pokud by z něj nebylo možné seznat, a to ani při zohlednění celkového kontextu důvodů, jaký názor městský soud zaujal ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu NSS z 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Takovými nedostatky však napadený rozsudek v projednávané věci netrpí, neboť městský soud v něm, kromě vysloveného souhlasu se závěry správce daně a žalovaného, uvedl také konkrétní důvody, které jej k vyslovení těchto závěrů vedly. Jinými slovy, městský soud v rozsudku dostatečným způsobem vyjevil, jaký názor ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám důležitým pro rozhodnutí projednávané věci zaujal, a proto jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná závěry vyslovené již v rozsudku z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, a sice že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

[12] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost je rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS z 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy, kdy soudní rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS z 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS) Takovými vadami ale napadený rozsudek netrpí. Pouze skutečnost, že stěžovatelka poukazuje na údajné směšování institutů vyvracení pochybností správce daně a prokazování daňových tvrzení, nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným (jak je vysvětleno dále).

[13] Stěžovatelka nesouhlasila se závěry městského soudu, který měl, namísto řešení klíčové otázky, zda prokázala svá daňová tvrzení a unesla břemeno důkazní, posuzovat vyvracení pochybností správce daně. Uvedla, že prokázání existence pochybností správce daně je předpokladem pro vznik důkazního břemene daňového subjektu prokázat svá tvrzení, městský soud však měl tyto instituty nepřípustně směšovat.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud s touto argumentací stěžovatelky nesouhlasí, neboť městský soud již v bodu 1. svého rozsudku předeslal, že souhlasí s finančními orgány, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že přijala plnění od společnosti PUR, jak deklarovala. Městský soud popsal judikaturu ve vztahu k rozložení důkazního břemene i judikaturu ve vztahu k volnému hodnocení důkazů. Městský soud uvedl, že správce daně nemůže po daňovém subjektu požadovat takový důkazní standard, který bude nemožné splnit, naopak musí rozumně nastavit míru jistoty (pravděpodobnosti) nutnou k tomu, aby daňový subjekt své důkazní břemeno unesl. Ze zákazu vyžadování nadměrného důkazního standardu poté dovodil, že je třeba, aby byly předloženy důkazy natolik přesvědčivé a dostatečné, aby z nich šlo daný závěr učinit s dostatečnou mírou jistoty a bez vážných pochybností (zvýraznění provedl NSS). Městský soud v souzené věci dospěl k závěru, že finanční orgány z těchto mezí nevybočily. V této souvislosti uvedl, že se žalovaný vypořádal s každým stěžovatelkou předloženým důkazem a přesvědčivě vysvětlil, proč mu nedostačuje k odstranění pochybností. Žalovaný taktéž vysvětlil, z jakého důvodu pochybnosti přetrvávají i po dodání dalších důkazů stěžovatelky. Žalovaný se nezaměřoval pouze na drobné pochybnosti či dílčí detaily, ale upozornil na vážné nesrovnalosti (zvýraznění provedl NSS) v tvrzeních stěžovatelky o průběhu obchodu. Je přitom zřejmé, že stěžovatelka by mohla unést své důkazní břemeno pouze, pokud by vážné pochybnosti byly vyvráceny a bylo by prokázáno faktické uskutečnění zdanitelného plnění s dostatečnou mírou jistoty. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je přitom zřejmé, že soud dospěl k závěru, že vážné pochybnosti nebyly vyvráceny, a že tak stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno. Námitka stěžovatelky tak není důvodná, neboť městský soud žádné instituty nesměšoval. Městský soud naopak správně posuzoval dohromady, zda stěžovatelka prokázala s dostatečnou mírou jistoty a bez vážných pochybností faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Jinými slovy, bez vyvrácení vážných pochybností ani nelze dospět k závěru o prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, tedy o unesení důkazního břemene ohledně tvrzení, že stěžovatelka přijala plnění od společnosti PUR, jak deklarovala.

[15] V projednávané věci je třeba podtrhnout, že v daňovém řízení je to primárně daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Jedná se o základní zásadu, která ovládá dokazování v daňovém řízení. Jak vyplývá již z rozsudku NSS z 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS, daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu dále platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*. Prokáže-li správce daně v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu důvodné pochybnosti o tom, že ve vztahu k tvrzením uvedeným v daňovém přiznání je účetnictví daňového subjektu věrohodné, úplné, průkazné nebo správné, přesouvá se v takovém případě důkazní břemeno opět na daňový subjekt, který musí svými dalšími tvrzeními podloženými důkazy pochybnosti správce daně rozptýlit. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet DPH, avšak vzniknou-li správci

daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem (rozsudek NSS z 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010-71). V takovém případě je daňový subjekt i přes splnění své prvotní povinnosti povinen dle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázat soulad svých tvrzení s faktickým uskutečněním sporného účetního případu doložením dalších důkazních prostředků, které by jeho tvrzení osvědčily (rozsudek NSS z 20. 9. 2017, čj. 6 Afs 34/2017-71). K přenosu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt (či naopak) může dojít i opakovaně.

[16] V projednávané věci je zřejmé, že stěžovatelka unesla své primární břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní, když k nároku na odpočet DPH předložila příslušné daňové podklady, což uznal i žalovaný v bodu 24 svého rozhodnutí. Jednalo se zejména o příjmové doklady vystavené společností PUR, výdajové pokladní doklady stěžovatelky, podklady k DPH za příslušné období (listopad 2017), pokladní knihu za toto období. Správce daně pojal pochybnosti o tom, zda stěžovatelka skutečně přijala ve zdaňovacím období listopad 2017 zdanitelná plnění od společnosti PUR, a proto v tomto rozsahu u stěžovatelky zahájil daňovou kontrolu. Správce daně předvolal jednatele společnosti PUR, který odepřel výpověď z důvodu možného způsobení si trestního stíhání. Co se týče samotné společnosti PUR, ta pak nemá žádné zaměstnance, provozovnu, ani hmotný majetek, neplní si ani veškeré své daňové povinnosti. Ve zdaňovacím období listopad 2017 přijímala zdanitelná plnění pouze od společnosti Golden Mulberry s. r. o., kterou správce daně popsal jako nedůvěryhodnou osobu z obdobných důvodů. Jednatel stěžovatelky se při zahájení daňové kontroly vyjadřoval zcela nekonkrétně. Lze uzavřít, že žalovaný relevantně zpochybnil daňová tvrzení stěžovatelky a účinně na ni zpět přenesl důkazní břemeno, které již neunesla a pochybnosti správce daně nerozptýlila. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, pokud tvrdí, že městský soud pochybil, pokud neposuzoval otázku unesení primárního důkazního břemene, neboť tato ani nebyla mezi stranami sporná. Řešenou otázkou bylo, zda správce daně relevantně popsal vyvstálé pochybnosti o jejích daňových tvrzeních, a zda je stěžovatelka rozptýlila. To se jí však nepodařilo, neboť jednatel stěžovatelky při zahájení daňové kontroly nedokázal uvést nic konkrétnějšího o obchodním případě, ani o uskutečnění zdanitelného plnění a ani o předložené projektové dokumentaci. Ani v průběhu daňového řízení stěžovatelka srozumitelně nepopsala tento obchodní případ, ani průběh uskutečnění zdanitelného plnění. V odvolacím řízení navržené důkazy, včetně svědecké výpovědi jednatele společnosti PUR tyto pochybnosti nerozptýlily, ale naopak spíše prohloubily. Svědecká výpověď jednatele společnosti PUR byla neurčitá a rozporuplná, a rovněž nepřinesla konkrétnější informace o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění. Lze tak souhlasit se závěry finančních orgánů a soudu, že nedošlo k vyvrácení pochybností. Rovněž lze souhlasit s tím, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno ohledně tvrzení, že přijala plnění od společnosti PUR. Stěžovatelka nepředložila ani nenavrhl žádný důkaz, jenž by byl způsobilý odstranit pochybnosti správce daně. Nenabídla přitom ani jiné vysvětlení průběhu sporného obchodního případu. Městský soud proto postupoval správně, pokud jejím žalobním námitkám nepřisvědčil.

[17] Posledním okruhem kasačních námitek stěžovatelka míří do samotného hodnocení důkazních prostředků během daňového řízení. V kasační námitce rekapituluje důkazy, které jsou obsaženy ve správním spisu a žalovaný k nim měl přihlížet. Pokud by tak učinil, jistě

pokračování

by dospěl k závěru, že tvoří ucelený řetězec, který prokazuje, kdo předmět plnění vyhotovil (společnost PUR) a kdo jej zakoupil (stěžovatelka) a za úplatu převedl dalšímu odběrateli. Stěžovatelka v této souvislosti v kasační stížnosti žádným způsobem nepolemizuje ze závěry městského soudu, pouze téměř doslovně opakuje znění žaloby, tedy rekapituluje výčet důkazů a obecné závěry, které z nich mají plynout. Pokud stěžovatelka zároveň uvádí, že soud nepřezkoumal, zda žalovaný provedl správné hodnocení těchto důkazů, lze opět poukázat na to, že otázka unesení primárního důkazního břemene nebyla mezi stranami sporná. Nebylo proto třeba, aby soud jednotlivě hodnotil zejména daňové doklady předložené stěžovatelkou, neboť nebylo sporu o tom, že obecně předloženo takovýchto dokladů postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet (stěžovatelka splnila svou prvotní povinnost). Městský soud se tedy správně zabýval až tím, zda stěžovatelka rozptýlila pochybnosti správce daně, přičemž stručně popsal důvody, proč pochybnosti přetrvaly. Stěžovatelka přitom v této námitce pouze znova opakuje, jaké doklady předložila (znění žaloby v tomto směru opakuje zcela doslovně), aniž by jakkoliv polemizovala s důvody městského soudu, proč přetrvaly pochybnosti správce daně. Stěžovatelka například vůbec neargumentovala, proč podle ní nevzbuzuje pochybnosti, že jednatel stěžovatelky při zahájení daňové kontroly nedokázal sdělit téměř nic konkrétnějšího o obchodním případě, který přitom ale výrazně vybočoval z rámce běžné obchodní činnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tedy neuvédla, že například není pravda, že by tento obchodní případ výrazně vybočoval z rámce běžné obchodní činnosti, anebo, že by nebyla pravda, že nedokázal sdělit nic konkrétnějšího. Stěžovatelka trvala na tom, že její procesní povinností není vyvracet pochybnosti, ale prokázat daňová tvrzení. Dále stejně jako v žalobě uvedla, že se jednalo o dílčí nesrovnalosti. Městský soud však dostatečně popsal, že se nejednalo jen o nepřesnosti či dílčí detaily, ale o vážné nesrovnalosti (nejednalo se o nepřesnosti, které by byly pochopitelné s ohledem na časový odstup). Stěžovatelka přitom nevyvinula dostatečnou snahu nějak reagovat na tyto závěry městského soudu. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že je zjevné, že tato námitka týkající se hodnocení důkazních prostředků nezpochybňuje stručné rozhodovací důvody městského soudu, neboť beze změny téměř doslovně opakuje žalobní tvrzení. Taková námitka nijak nereagující na argumentaci městského soudu je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (k tomu usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo z 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12). Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatelku domýšlet, proč má za to, že jsou závěry městského soudu chybné. Poslední kasační námitku proto nelze projednat, neboť nesměřuje proti rozhodovacím důvodům městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nadto náhradu ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu